U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 5,** a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 5 C 457/2009, o 1587 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **GT net, s.r.o.,** se sídlem Kyjov, Kollárova 277, IČ 26972832, zastoupené Mgr. Marcelou Zlámalovou, advokátkou, se sídlem Hodonín, Vrchlického 7, a žalované **In - Style s.r.o. v likvidaci**, se sídlem Praha 5, Nám. 14. října 1307/2, IČ 26227711,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 5 C 457/2009, **j e** soud.

II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 21. 10. 2010, čj. 5 C 457/2009 - 18, **s e z r u š u j e** v té části výroku, kterou bylo rozhodnuto o zastavení řízení v částce 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 14. 2. 2011 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, se Český telekomunikační úřad domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 5 ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 5 C 457/2009 týkající se zaplacení 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu vyplynuly následující pro věc relevantní skutečnosti:

Žalobkyně uzavřela s žalovanou dne 15. 10. 2008 smlouvu o poskytování služeb jíž se žalobkyně - poskytovatel (GT net s.r.o.) zavázala poskytovat uživateli (žalované In – Style s.r.o. v likvidaci) telekomunikační služby spočívající v přístupu k síti Internet a jejím službám prostřednictvím pevné nebo bezdrátové (mikrovlnné) linky, smluvní strany sjednaly službu *„měsíční tarif Basic plus“* za cenu 355 Kč včetně DPH měsíčně. Bod 1.1.1 smlouvy stanovil, že předmětem služby není poskytnutí nezbytných technických a programových prostředků, které jsou potřebné pro přístup do sítě Internet.

Žalobkyně vystavila žalované fakturu č. 2800612 ze dne 13. 11. 2008 na částku 1232 Kč včetně DPH , účtovanými položkami vystavené faktury byly UTP krabička 1xRJ45 v počtu 2ks, UTP kabel o délce 5m, aktivace služby, poskytnutí služby Basic plus za období 10/08 v délce 15 dní a poskytnutí služby Basic plus za celý kalendářní měsíc 11/08. Druhou fakturou č. 28101423 ze dne 1. 12. 2008 na částku 355 Kč včetně DPH žalobkyně účtovala poskytnutí služby Basic plus za období 11/08.

Vzhledem k tomu, že žalovaná faktury neuhradila, žalobkyně podala dne 17. 8. 2009 u Obvodního soudu pro Prahu 5 žalobu, v níž soudu navrhla, aby uložil žalované zaplatit 1587 Kč s příslušenstvím a dále nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Obvodní soud pro Prahu 5 usnesením ze dne 21. 10. 2010, čj. 5 C 457/2009 - 18 řízení o žalobě zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.), výrokem III. rozhodl o vrácení soudního poplatku a výrokem IV. o nákladech řízení. V odůvodnění soud konstatoval, že kdykoli za řízení přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky za nichž může rozhodnout ve věci samé. Jednou z podmínek řízení, a to takovou, jejíž nedostatek nelze odstranit, je pravomoc soudu. Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále převážně jen *„o. s. ř.“*), v občanském soudním řízení soudy projednávají a rozhodují spor a jiné právní věci vyplývající z občanskoprávních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány. Žalobkyní uplatněný nárok bezesporu vychází ze zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále převážně jen *„zákon o elektronických komunikacích“*), a tato věc má být projednána ve správním řízení, nikoliv v řízení občanskoprávním. Protože není v dané věci dána pravomoc soudu k rozhodování věci, je dána jinému orgánu, postupoval soud podle § 104 odst. 1 o. s. ř. , řízení zastavil s tím, že po právní moc bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (navrhovateli).

Navrhovatel po postoupení věci přijal svou pravomoc rozhodnout o části předmětného sporu ve výši 1382 Kč včetně DPH s příslušenstvím týkající se dlužné částky vyúčtované za služby elektronických komunikací (služba připojení k síti Internet Basic plus a aktivace), doložené daňovými doklady č. 2800612 a č. 28101423. Ve zbývající části sporu týkající se ceny za instalační materiál (2 ks UTP krabička 1xRJ45 a 5m UTP kabel) ve výši 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím, doložené daňovým dokladem č. 28101423, navrhovatel svou pravomoc odmítl s tím, že se nejedná o cenu za službu elektronických komunikací ve smyslu zákona o elektronických komunikacích; jedná se o soukromoprávní vztah mezi žalobkyní a žalovanou ze smlouvy kupní ve smyslu § 588 a násl. občanského zákoníku, z těchto důvodů je k rozhodování v této části příslušný Obvodní soud pro

Prahu 5. Tuto argumentaci navrhovatel podpořil citací příslušných ustanovení definujících podmínky založení své pravomoci, zejména § 108 odst. 1, §129 odst. 1, § 64 odst. 1, § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích. Z těchto ustanovení navrhovatel dovodil, že jeho pravomoc je dána pouze v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací, eventuálně o ujednáních na ně úzce navazujících, ujednání o ceně za instalační materiál přitom takovým ujednáním není. Závěrem navrhovatel poukázal na usnesení zvláštního senátu čj. Konf 47/2008 - 6 ze dne 9. 9. 2008 a čj. Konf 44/2003 - 12, z nichž mimo jiné vyplývá, že při prodeji movité věci nejde o poskytování služby elektronických komunikací, ale o běžný soukromoprávní vztah z kupní smlouvy o němž přísluší rozhodovat soudu dle §7 odst. 1 o. s. ř.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.
Stranami takového sporu jsou podle § 1 odst. 1 citovaného zákona
a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy,
b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je dle § 1 odst. 2 citovaného zákona spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Obvodní soud pro Prahu 5 v předcházejícím soudním řízení zcela popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel částečně popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci; zvláštní senát konstatuje, že se v části týkající se částky 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem o rozhodování některých kompetenčních sporů.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též „*Úřad*“) je zřízen dle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě*

uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě."

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: "*Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.*".

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí „*a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona*"; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích "*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*". Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*"), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*"); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*".

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*", přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Aplikace věty druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je na posuzovanou věc nepřípadná; k účastenství stran sporu nedošlo změnou v závazku v osobě věřitele či dlužníka, spor vznikl mezi původními účastníky smluvního vztahu. Zvláštní senát tak posuzoval naplnění podmínek pro založení pravomoci navrhovatele podle věty první § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikací.

Z databáze navrhovatele (Českého telekomunikačního úřadu) a z obchodního rejstříku vyplývá, že žalobkyně poskytuje veřejně dostupnou službu přístupu k síti Internet; žalovaná je na základě smluvního vztahu se žalobkyní účastníkem služby. Stěžejní otázkou v posuzované věci je, zda-li spor o cenu za dodání instalačního materiálu je sporem o povinnosti zaplatit cenu za službu elektronických komunikací dle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Předmětem smlouvy je dle bodu 1 poskytnutí služby elektronických komunikací – internetového připojení dle zvoleného tarifu („*služby*"). Je sice nepochybné, že bez technických prostředků není možné uskutečnit funkční internetové připojení v souladu se zvolenou službou, to však z dodání těchto prostředků nemůže učinit službu elektronických komunikací ve smyslu definice stanovené § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích a tím spíše nemůže ve věci jít o spor o povinnost dle § 64 odst. 1 zákona. Zvláštní senát neshledal v posuzované věci splnění podmínek pro založení pravomoci navrhovatele rozhodnout spor.

Smluvní strany v bodě 1.1.1 výslovně sjednaly, že předmětem služby není poskytnutí nezbytných technických a programových prostředků, které jsou potřebné pro přístup do sítě Internet. Dodávka určitých movitých věcí, za níž je požadováno finanční plnění, je vztahem soukromoprávním a rozhodovat o sporech z těchto vztahů náleží pravidelně soudům v občanském soudním řízení (§ 7 odst. 1 o. s. ř.). Zákon o elektronických komunikacích sice stanovuje z tohoto pravidla výjimku, kterou je však třeba vykládat úzce ve smyslu již výše uvedených pravidel - ostatně jako všechna ustanovení, která odnímají soudům jejich nejvlastnější pravomoc rozhodovat spory ze soukromoprávních vztahů v klasickém nalézacím řízení. V posuzovaném případě samotné dodání technických prostředků (movitých věcí) není službou elektronických komunikací, byť tak bylo uskutečněno v souvislosti se smlouvou o poskytnutí služeb elektronických komunikací; z pravomoci soudů se tak tato věc nevymyká (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).

Zvláštní senát se opakovaně podobně vyjádřil např. ke vztahu vzniklému z výpůjčky zařízení sloužícího k přijímání signálu programů digitálního satelitního vysílání; nešlo zde také o spor týkající se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě, nýbrž o klasický soukromoprávní spor (srov. čj. Konf 99/2004 - 5 ze dne 13. 10. 2005 publikovaný pod č. 1478/2008 Sb. NSS).

Z vyložených důvodů zvláštní senát rozhodl, že příslušným rozhodnout o nároku v části odpovídající částce 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím je soud (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.). Současně podle odst. 3 téhož ustanovení zvláštní senát zrušil rozhodnutí okresního soudu, které výroku zvláštního senátu odporuje, a kterým pravomoc soudu k jednání popřel.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Obvodní soud pro Prahu 5 pokračovat v řízení o podané žalobě v části odpovídající 205 Kč včetně DPH s příslušenstvím.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. dubna 2011

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu